07/10/2019

“Η Ορθοδοξία συνιστά θεμελιώδες στοιχείο της ταυτότητάς μας”

/ Επικαιρότητα

Της κ. Ζωής Ράπτη, Βουλευτή Βορείου Τομέα Β΄ Αθηνών και Αν. Κοινοβουλευτική Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας /xtypos.gr

Στη διαδικασία αναθεώρησης του Συντάγματος, στην οποία έχω την τιμή να μετέχω ενεργά ως μέλος της αρμόδιας Επιτροπής της Βουλής, κυριάρχησε τις προηγούμενες ημέρες η συζήτηση για τις σχέσεις Πολιτείας-Εκκλησίας και το ζήτημα του όρκου των δημοσίων λειτουργών.
Κατά την προηγούμενη φάση της αναθεώρησης, οι σχετικές διατάξεις κρίθηκαν αναθεωρητέες με οριακή πλειοψηφία.

Μια αρχική διευκρίνιση: το θέμα δεν είναι μόνο οι τύποι αλλά η βαθιά πολιτική ουσία. Η Ελλάδα δεν είναι ιστορικά ουδέτερη χώρα. Το νεότερο κράτος είναι καρπός του επαναστατικού αγώνα του 1821, ο οποίος είχε σαφέστατο εθνικοαπελευθερωτικό αλλά και θρησκευτικό χαρακτήρα. Η Ορθοδοξία μας, η πίστη στον Χριστό ήταν πηγές θάρρους και δύναμης για τους επαναστατημένους Έλληνες.

Ωστόσο, και στο τυπικό μέρος η αξιωματική αντιπολίτευση δεν έχει δίκιο. Για το άρθρο 3, ο ΣΥΡΙΖΑ πρότεινε τη συνταγματική κατοχύρωση μιας νεφελώδους θρησκευτικής ουδετερότητας του κράτους, με ταυτόχρονη διατήρηση της Ορθόδοξης Εκκλησίας ως επικρατούσης θρησκείας.

Ως προς τα άρθρα 13 παρ. 5, 33 παρ.2 και 59 παρ.2 προτάθηκε να κατοχυρωθεί συνταγματικά ως υποχρεωτικός ο πολιτικός όρκος των δημοσίων λειτουργών.

Όμως, μετά τα ανωτέρω, διερωτάται κανείς εύλογα:

ποιο είναι άραγε το πρακτικό αποτέλεσμα των προτεινόμενων τροποποιήσεων από νομικής και πρακτικής πλευράς;

Επέρχεται άραγε χωρισμός σχέσεων κράτους-Εκκλησίας;

Επωφελείται μήπως ο Έλληνας φορολογούμενος από την επιδιωκόμενη αναμόρφωση της σχέσης αυτής;

Η απάντηση στα άνω ερωτήματα είναι προφανώς αρνητική.

Όπως είναι γνωστό, η Εκκλησία της Ελλάδος, οι Ιερές Μητροπόλεις και οι Ιερές Μονές έχουν και είναι απολύτως προς το συμφέρον της Πολιτείας να έχουν, τη μορφή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου. Αυτό όμως είναι αποκλειστικό ζήτημα του κοινού νομοθέτη και όχι του Συντάγματος.

Εξάλλου, η ιδιότητα αυτή δεν βάζει την Εκκλησία σε θέση υπεροχής έναντι των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων στη χώρα μας, ιδίως αν αναλογιστούμε ότι αντίστοιχο καθεστώς απολαμβάνουν τόσο οι ισραηλιτικές κοινότητες και το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο, όσο και οι μουφτήδες στη Δυτική Θράκη, βάσει της Συνθήκης της Λωζάνης.

Επίσης, η ιδιότητα του ν.π.δ.δ δεν αναθέτει σε όργανα της Εκκλησίας την άσκηση κρατικής εξουσίας, ούτε την καθιστά κρατική θρησκεία.

Η προτεινόμενη ρήτρα περί θρησκευτικής ουδετερότητας είναι λοιπόν περιττή,

καθώς το ισχύον Σύνταγμά μας είναι θρησκευτικά φιλελεύθερο.

Αλλά και στο θέμα του όρκου:

Με το ισχύον συνταγματικό καθεστώς δεν ορκίστηκαν ο τέως Πρωθυπουργός κ. Τσίπρας και οι περισσότεροι Υπουργοί του στην τιμή και τη συνείδησή τους ενώπιον του Προέδρου της Δημοκρατίας;

Με το ισχύον καθεστώς δεν ορκίζονται οι αυτοδιοικητικοί άρχοντες α’ και β΄ βαθμού με πολιτικό όρκο, εφόσον το επιθυμούν;

‘Η μήπως εμπόδισε η ισχύουσα διάταξη την κατάργηση του θρησκευτικού όρκου στα ποινικά δικαστήρια με τον ψηφισθέντα, εν μέσω άτυπης προεκλογικής περιόδου από την Κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, νέο Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ο οποίος εφαρμόζεται από την 1η Ιουλίου;

Για εμάς στη Νέα Δημοκρατία ισχύει ό,τι ισχύει για την πλειοψηφία των Ελλήνων: η Ορθοδοξία συνιστά θεμελιώδες στοιχείο της ταυτότητάς μας.

Δε νοείται λοιπόν να εργαλειοποιείται η Συνταγματική Αναθεώρηση στο πλαίσιο επικοινωνιακών σχεδιασμών και πολιτικής εκμετάλλευσης .